

Vid dina ord

Natten blev tillsist berget
som la sej tungt och obändigt i
det krusade mörkret

Rad efter rad band du oss samman
vid dina ord
vid dina onåbara begrepp

Och tecknade du så ditt porträtt
i mina vener
och genom min kropp
så att jag tillsist
likt blodet
gav vika